LEE CHILD & ANDREW CHILD

NA TENKÉM LEDĚ

UKÁZKA Z KNIHY

Nejprve se dostavila bolest a potom zvuk, podobně jako blesk předchází při bouři zahřmění.
Bolest se probudila v pravém zápěstí Jacka Reachera. Ostrá, náhlá a pronikavá, natolik silná, že přehlušila monotónní pulzování v jeho hlavě. Zvuk byl krátký, ozval se a odezníval. Kovový. Zřetelný, ale malicherný v porovnání se zvoněním v jeho uších.
Bolest a zvuk přišly poté, co se pokusil pohnout paží. Víc toho Reacher nevěděl. Spal – ne, bylo to něco hlubšího a temnějšího než spánek –, a když se vynořil na povrch, zmocnily se ho vlny závratě. Ležel na zádech. Ne v posteli. Ne na zemi. Ležel na něčem hladkém a umělém. A bylo to studené. Chlad mu pronikal přes košili do lopatek a dolů po páteři. Do lýtek ho tlačila ostrá hrana. Připadalo mu, že hlavu má přitisknutou na něco tvrdého. Tak posunul pravý loket, aby se nadzvedl. Nebo se alespoň pokusil. A to, co mu v tom zabránilo, nebyla jen bolest. Měl čímsi spoutané zápěstí a dokázal se pohnout jen o pár centimetrů. Spoutané ho měl hodně pevně. Pouto se zařezávalo do kůže, ale to nebyl hlavní zdroj bolesti. Nejvíc ho bolela jedna z kostí v předloktí. Možná víc kostí. Pod kůží došlo k nějakému závažnému poranění. To bylo jasné.
Reacher se pokusil pohnout levou paží. Neozvala se bolest, ale i tohle zápěstí měl přivázané něčím ostrým. Stejně jako levý kotník. Stejně jako pravý. Neviděl, k čemu je přivázaný, ani čím. Byla tma. Neproniknutelná. Prostor, v němž se nacházel, se nořil do naprosté temnoty. Po odeznění kovového zvuku se rozhostilo ticho. Vzduch zůstal nehybný. Reacher netušil, kde se nachází. Netušil, jak se tam dostal. Někdo ho však musel přinést. A svázat. A ať už to udělal kdokoliv, bude toho litovat. Na beton.

Zatímco se Reacher navracel k vědomí, o sedm kilometrů dál na sever stál u silnice chlap a díval se, jestli nezahlédne kouř nebo plameny. Za poslední roky použil spoustu jmen, ale v tu chvíli si říkal *Ivan Vidic*. Byl statný a trochu se hrbil, takže vypadal menší než sto osmdesát osm centimetrů, které uváděl v řidičském průkazu, a jeho holá hlava byla plná ostrých úhlů a hran, takže vypadala jako vytesaná z kamene nešikovným sochařem. Jeho auto parkovalo u druhé ze tří serpentin. Na tomhle místě docházelo k častým nehodám. Zatáčky byly ostré, těsně jedna za druhou a špatně osvětlené. Silnici oddělovala od prudkého svahu široká krajnice a zrezivělé bezpečnostní zábradlí a povrch zakřivení první zatáčky nebyl v nejlepším stavu. Mělo to něco společného s prastarými geologickými ložisky, která oslabovala a rozkládala skalní podloží hluboko pod zemí. Nic, co by se nedalo opravit při správné sumě peněz. Ale o peníze byla v téhle oblasti nouze, a tak sem místní oddělení silnic a mostů nechalo instalovat jen několik výstražných cedulí. Cedule nezabránily dopravním nehodám, ale okresní právníci tvrdili, že oddělení silnic se vyhne následným žalobám.
Před chvílí se tam vybouralo SUV. Lincoln Navigator. Vystřelil se silnice, očesal strom, třikrát se obrátil a zůstal stát na kolech. Měl promáčknutou střechu. Pomačkanou kapotu. Dveře byly poškozené a pokroucené a všechna okna popraskaná a neprůhledná. Vidic viděl, jak se ta nehoda odehrála. Nic jiného mu nezbylo, protože jel za nabouraným autem, rychle, těsně za ním. Sešlápl brzdu v okamžiku, kdy lincoln dostal smyk a zastavil se, zatímco jeho auto se ještě pohybovalo. Pak vyskočil, přikradl se k vraku a nasál vzduch, jestli neucítí benzinové výpary, a naširoko uši, jestli nezaslechne odkapávat palivo z poškozené hadičky nebo prasklé nádrže. Lincoln dopadl špatně, ale řidič ještě hůř. Byl mrtvý. Měl zlomený vaz. Bezpochyby. Vidic se usmál, když spatřil, co se stalo. S tímhle výsledkem nepočítal. Ale mohl ho využít. Dokonce jako by to byla odpověď na jeho modlitby. V hlavě mu vytanula ozvěna z dětství: *Bůh pomáhá těm, kdo pomáhají sobě*. Po celé tváři se mu rozlil úsměv a pak obrátil svou pozornost ke spolujezdci. Vidic si nejprve myslel, že i spolujezdec poputuje do márnice, ale pak mu nahmatal pulz. Tak poupravil svou diagnózu: spolujezdec má jenom otřes mozku a zlomené zápěstí,

soudě podle ostrého konce kosti trčícího pod kůží. Spolujezdce zachránila jeho velikost. Vypadal obrovský. Klidně mohl měřit sto devadesát pět centimetrů, i sesunutý na dveře. Vážit tak sto deset kilo. A to všechno jenom kosti a svaly. Žádný tuk.
Vidic zavolal pár chlápkům, aby mu pomohli, a zatímco na ně čekal, vytáhl řidiče a spolujezdce z vraku. Nebylo to snadné. Řidiči plandala nekontrolovaně hlava a byl vláčný a kluzký a špatně se držel. Se spolujezdcem se manipulovalo ještě hůř. Kvůli jeho velikosti a stavbě těla. Paže měl větší než řidič nohy. Zápěstí tak široká, že je Vidic nedokázal obejmout prsty. Když za sebou zaslechl kola na asfaltu, byl navzdory chladnému vzduchu celý zadýchaný a zpocený a sotva stačil dokončit prohledávání spolujezdcových kapes a přivlastňování jeho skromného majetku.
Chlápci přijeli v pick-upu Ford, což se ukázalo jako praktická volba. Na zadní sedadlo normálního auta by spolujezdce v bezvědomí nikdy nenarvali. Byl příliš velký. Příliš špatně se s ním zacházelo. Neměli by dost místa na manévrování. Tak ho ve třech zvedli na korbu a řidičovu mrtvolu hodili vedle něho.
Řidič pick-upu se jmenoval *Darren Fletcher*. Byl o pár centimetrů vyšší než Vidic, ale štíhlejší a skoro o deset kilo lehčí. Zabouchl zadní dveře korby, obrátil se k Vidicovi a zeptal se: „Viděls, jak k tomu došlo?“
Vidic přikývl.
„Když jsi zavolal a řekl, že to byl Gibsonův lincoln, tak jsem doufal, že ses zmýlil.“
„Zažils někdy, že bych se zmýlil?“
Fletcher zavrčel a požádal: „Řekni mi, co se stalo.“
Vidic pokrčil rameny. „Gibson jel hodně pomalu. Hodně opatrně. Náhodou jsem ho dojel. Měl jsem namířeno zpátky na základnu. Gibson nejspíš taky. Jel stejnou rychlostí nejmíň kilometr. Jako obvykle zosobnění klidu. Pak si musel všimnout mého auta. Všiml si ho, ale nedošlo mu, že jsem to já, protože zničehonic se mě pokusil setřást. Dupnul na plyn, ale přesně ve špatný moment.“ Vidic ukázal bradou na nabourané auto. „Jak sám vidíš. Na vlastní oči.“
„Blikals na něj? Troubil? Vypadalo to, že si chceš dát závod?“
„Ne. Proč bych to dělal? Není mi šestnáct.“
„Tak proč se tě pokoušel setřást? Nebo člověka, za kterýho tě považoval?“
Vidic znovu pokrčil rameny. „Asi paranoia. Visí ve vzduchu. Začalo to, když zemřel O’Connell, a potom, co zmizel Bowery, je to ještě horší.“
Fletcher se odmlčel a pak řekl: „Ten obr, co jel s Gibsonem. Kdo to je?“
„Nemám tušení.“
„Neměl pas nebo řidičák?“
„Ne.“
„Nějaké zavazadlo? Aspoň batoh?“
„Jenom tohle.“ Vidic vytáhl zpod opasku pistoli a podal ji Fletcherovi. „Glock 17. To je oblíbená zbraň FBI. Vyvoď z toho, co chceš.“

***

Fletcher a druhý chlápek odjeli fordem a nechali na Vidicovi, aby si poradil s lincolnem. Vidic prohledal přihrádku na rukavice a kufr, jestli nenajde něco, co by poskytlo osobní informace, a pak se zaměřil na sedadlo řidiče. Chystal se uklidit krev, ale žádná tam nebyla. Gibson si při bouračce neporanil pokožku. Nebo rozhodně ne tehdy, když mu ještě bušilo srdce. Vidic se usmál. To mu ulehčí další úkol. Podíval se na druhou stranu na sedadlo spolujezdce a zapamatoval si místo na rámu dveří, kde zůstala krev, když do něj narazila hlava velkého chlapa. Vytáhl z kapsy nůž, řízl se zlehka do bříška levého palce a vymáčkl několik kapek krve na odpovídající místo do rámu řidičových dveří, jenom o šest centimetrů níž. Sáhl na volant. Na řadicí páku. Upravil zpětné zrcátko. Dloubl do několika tlačítek klimatizace a zábavní techniky.

Vytáhl z kapsy mobilní telefon, překontroloval, jestli je to ten správný, a nacpal ho dolů po straně pod sedadlo. Pak sešlápl brzdu a otočil klíčem. Nic se nestalo. Nějaký bezpečnostní systém musel odpojit zapalování, když auto narazilo do stromu. A při troše štěstí oddělilo přívod paliva, pomyslel si Vidic. Odpáčil nožem kryt řadicí páky, posunul ji na neutrál a pak otevřel dveře a vyskočil. Nastoupil do vlastního auta, nastartoval, zajel s ním za lincoln a trochu do něj šťouchl. Lincoln popojel několik metrů a zastavil se. Vidic sešlápl o něco víc plyn. Lincoln se rozjel rychleji. Tentokrát se nezastavil a nabral rychlost. Natolik, že prorazil bezpečnostní zábradlí a zmizel v temnotě na druhé straně.
Vidic zastavil svoje auto a doběhl k díře v zábradlí, která tam zůstala po lincolnu. Lincoln ležel patnáct metrů pod ním, na střeše, a pořád se mu otáčela tři kola. Vidic tam zůstal stát a pozoroval. Nedošlo k výbuchu. Nevypukl požár. Vidic počkal dvacet minut, aby měl jistotu. Potom mu zazvonil mobil. Vidic přijal hovor a řekl: „Nazdar, Paris. Co se děje?“
V telefonu se ozval ženský hlas. Tichý, odměřený a malinko roztřesený. Žena se zeptala: „Je to pravda? Je Gibson mrtvý?“
„Ano. Je to pravda. Další to má za sebou.“
„Byla to nehoda?“
Vidic neodpověděl.
Paris řekla: „Slyšela jsem, že se vyboural v autě. Zlomil si vaz.“
„Slyšelas správně.“
„Viděls, jak se to stalo?“
„Od začátku do konce.“
„Měl někoho v autě?“
„Neznámýho chlapa.“
„Jakýho neznámýho chlapa?“
„Nějakýho bezvýznamnýho stopaře. Nikoho, kvůli komu bychom si museli lámat hlavu.“
„Seš si jistý?“
„Naprosto.“
„Protože si nemůžu pomoct. Pořád se mi honí hlavou – zmizí Bowery, pak se objeví záhadný chlap a čirou náhodou si stopne jednoho z nás?“
„Náhody se občas stávají.“
„Možná. Nebo se v Bowerym probudilo svědomí. Prozradil nás.“
„Neprozradil. To není jeho styl.“
„Tak kde je?“
„Řekl bych, že nás podvedl. Provedl výměnu a zdrhnul s prachama.“
„Proč by to dělal? Je to směšná částka v porovnání s tím, co nás čeká. Ví, co je ve hře. Byl by blázen, kdyby teď utekl. Pokud ovšem neví, že nebude další výplata. A jak by se to dozvěděl? Pokud by se o to sám nepostaral?“
„I kdyby chtěl, nikdy by nás neprozradil. Nic na nás nemá.“
„Ví o té zprávě.“
„Nemá kopii.“
„Nepotřebuje kopii. Ví, o čem ta zpráva je. V podstatě. Ví, kde jsem ji získala. Už jenom jedno z toho by stačilo k tomu, aby po nás okamžitě šli agenti z celých Států.“
„Hlavně klid. Důvěřuj mi. To, co s stalo Gibsonovi, nemá nic společného s Bowerym. Ani s tím neznámým chlapem.“
„Co *se stalo* Gibsonovi? Takže to nebyla nehoda.“
Vidic neodpověděl.
„Gibson byl dobrý řidič. Znal tu cestu. Nevyboural by se jenom tak. Takže to nebyla nehoda, že ne? Pověz mi to na rovinu.“
„Byla to nehoda. A nebyla.“
„Tomu říkáš *na rovinu*?“

„Poslouchej. Něco jsem o Gibsonovi zjistil. Dneska ráno.“
„Cos zjistil?“
„To nemůžu říct. Ne po telefonu. Ale bude to mít důsledky.“
„Jaké důsledky?“
„V první řadě musíme urychlit náš časový plán.“
„Jak moc?“
„Máme maximálně čtyřicet osm hodin. Pak musíme zmizet. Jako bychom nikdy neexistovali.“
„To není možné.“
„Ale je. Vezmi si z domu, co potřebuješ. Jenom nejnutnější. Tak málo, aby to nevzbudilo podezření.“
„Obchod se uskuteční nejdřív za pět dnů. Nejde uspěchat. Musíme počkat na poslední dodávku.“
„Ne. Musíme vzít, co máme. Osmdesát procent jistoty je lepší než sto procent ničeho. Promluvím s Fletcherem. Přiměju ho, aby urychlil plán.“
„Co když to neudělá?“
„Zmizíme.“
„Nechci zmizet. Ten obchod jsem zařídila já. Objevila jsem příležitost. Jsem v něm zainteresovaná.“
„To chápu. Ale ten obchod je koneckonců třešinka na dortu. Není to buď všechno, nebo nic. Nesmíme ztratit ze zřetele cíl. Mysli na budoucnost. Na naše nové životy. Ne na to, co tady necháme.“
Paris neodpověděla.
„Takže nám zbývá vyřešit jediné.“ Vidic se podíval dolů na nabouraný lincoln. Vzpomněl si na dva muže, které z něho vyvlekl. Na Gibsona. A na neznámého obra. Jeden je mrtvý. Druhý naživu. Alespoň prozatím. Vidic si přiložil zpátky k uchu telefon a oznámil: „Budu potřebovat fosfor. Mohla bys ho přivézt do domu?“
„Pokusím se. Kolik?“
„Tolik, aby stačil na spálení těla. Dokonalé. Včetně otisků. Zubů. DNA. Úplně všeho.“